

Komandi partur
Nógv tingmál vóru súltað
í nevndum. Her mátti
Kristian taka um endan.

Kristian og Johan á vitjan hjá bretskum trolaraskipara. Kristian og Johan uttast t.v.

Leivur Øssurson, sum var keyptur til Tvøroyri nøkur ár frammanundan.

(Kristian stillaði tó upp aftur í 1966 og sat sum landsstýrismaður og løgmaður til 1970, tá ið hann gavst med alla).

Aftur flaggmál

Í samband við hesa tingsetuna kom flaggmálið upp aftur. Skriv var komið frá Sjálvstýrisflokkinum, har teir kravdu Merkið vundið á stong við tinghúsið.

Ólavsøkumorgun kl. 10 fóru tingmenninir saman við próstinum í skráðgongu í kirkju, har vágaprestur prædikaði. Á flaggstongini hekk ein standari, har tað stóð "Løgtingið". Tað var vist Andras Samuelsen, sum hevði staðið fyri hesi loysn.

Tá tingið varð opnað møtti eingin sjálvstýrismaður. Teir vóru allir farnir yvir í kommunuskúlagarðin, har Jóannes Patursson helt røðu.

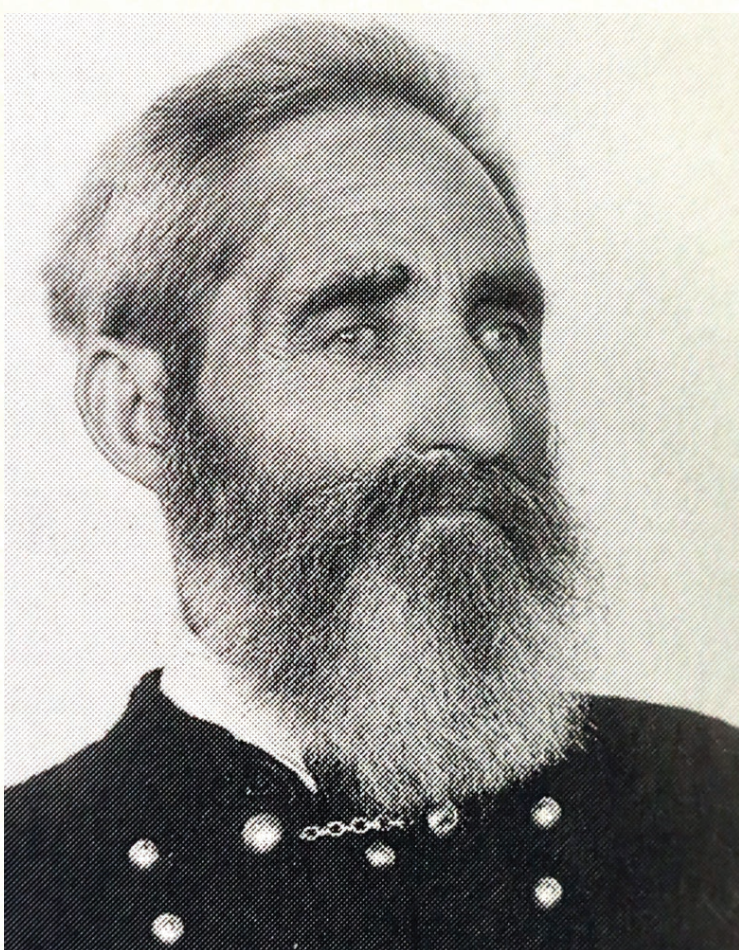
Á tingfundinum var Johan Poulsen valdur til tingformann. Dagin eftir møttu allir tingmenn, og Mitens í Sjálvstýrisflokkinum varð valdur til næstformann.

Tann 3. august helt eg mína jomfrútalur í tinginum. Hetta var ikki nakar trupulleiki, tí eg kendi evnið, sum var á skrá. Eg bleiv valdur til formann í kommununevndini og í havna- og veganevndini.

Systkinabarn mitt, postmeistarin Johan Danielsen, bað tann 5. august flokkin um at loysa seg úr starvi sum tingmaður. Men tingbólkurin var samdur um at biðja hann halda fram, og hetta tók hann til eftirtektar og sat valskeiðið at enda. Kortini var hann aftur í tinginum 1940-43.

Grundgevingin fyri hansara áheitan var, at hann als ikki føldi seg sum ein politikara. Hetta vísti seg eisini seinni. Johan vildi bara taka saklig fyrilit í teimum ymisku málunum.

Eg hevði tað ofta á sama hátt, at tað ofta var hugsað meira um taktikk enn um málið sjálvt. Hetta kundi fleiri ferðir vera pínligt á floksfundum.

Mikkjal Samuelsen hevði eina greiða støðu til spurningin um samband ella sjálvstýri

Eg bleiv oftari og oftari nýttur sum politiskur framsøgumaður.

Sildasøga

Tann 12. august var eg saman við m.ø. Andras Samuelsen til ein døgurða saman við Poul Niclasen. Her vóru danskir fiskivinnumboðsmenn, ein teirra var Svend Jørgensen, sum var ein kendur fiskakeypari í Føroyum. Endamálið hjá gestunum var at gera eina sildakanning undir Føroyum. Teir hildu, at tað var grundarlag fyri veiðu til havs.

Vit vóru áhugaðir, men kundu ikki reisa nakran stuðul. Mær vitandi er hetta fyrstu ferð, at hesin veiðumøguleiki hevur verið frammi.

Poul Niclasen var annars ein iðin forsprákari fyri nýggjum veiðumøguleikum, tí hann helt føroysku fiskivinnuna vera alt ov eintáttaða. Tað var ikki fyrr

enn seinni, at vit koma at hava sildafiskiskap millum Føroyar og Ísland. Men um hesa tíðina í 30-unum var tó nógv veitt av fjarðasild. Tann sum mest stóð fyri hesum í Sundalagnum var Hans Poulsen í Svínáum, og Svend Jørgensen keypti framleiðsluna. Hann keypti eisini fisk frá m.ø. Kjølbro.

Blíðskapur í Mykinesi

Um hesa tíðina finga vit eisini vitjan av danskari sendinevnd, sum skuldi kanna landbúnaðarviðurskipti í Føroyum.

Saman við teimum varð skipað fyri eini ógloymandi ferð til Mykinesi. Eg hevði ikki fyrr verið í Mykinesi og var ógvuliga spentur, samstundis sum eg hevði í huganum vanlukkuliga túrin út í Stóru Dímun í 1924, tá ið bóndin, Óli Jákup fekk ein stein í høgdið og doyði á staðnum. Eg stóð beint við

Sild var eisini á politisku dagsskránni hjá Kristiani. Henda myndin visir eitt sindur av føroyska sildasøgu. Hetta er eitt framtak fyri føroyska sild. Uttast vinstrumegin er Svend Jørgensen. Nummar tvey frá høgru er Hans Poulsen í Svínáum

og kundi eins væl verið raktur. Vandur var í hvussu er ikki fyri slíkum í Mykinesi, har blíðskapurin annars var framúr.

Eisini vóru vit í Hólminum, har tað vóru oksar, sum seinni skuldi enda í Havn sum "heimsins bestu búffar".

Fyrmeistarin tá var Anders Hansen, sum var giftur við ta kendu Mariu Skylv Hansen úr Nólsoy. Her var eisini framúr blíðskapur. Tað var undrunarsamt, hvussu fólk, sum búgva so avsiðis kunnu vera so væl fyrireikað at taka móti gestum. Hetta gera tey uttan at taka ella fáa nakað fyri tað. Slík fólk skuldu fingið eina viðurkenning fyri hetta. Hetta gjørdist ein ógloymandi ferð.

Komin heim aftur til tingarbeiðið var nógv mikið at triva í. Tað var komin ein umsókn frá keyppmonnunum í Vági um trygd fyri keyp av saltfiski. Tingið kundi tó ikki í stundini taka støðu til hetta.

Mikkjal í Vík: Einkittuttan Samband

Tann 20. august 1932 var eitt mál til viðgerðar um kirkjuna í Haldórsvík. Sum ofta er, endaði hetta mál við einum kjaki, sum einki hevði við kirkjuna at gera.

Ein, sum var virkin í hesum kjaki, var Mikkel Samuelsen, beiggi Andras. Teir vóru úr Haldórsvík. Mikkel var ein dugnaligur og beinrakin røðari. Teir vóru báðir dimmleiddir og hava helst havt ein fremmandan forfaðir.

Mikkjal hevði svart fullskegg og hár og minti eisini um ein útlending. Hann var prúður maður og hevur uttan iva verið sterkur. Hann var heimamaður, livdi av jarðarbrúki og útróðri. Hann var gávaður maður, og sínar kunnskapir hevði hann fingið í bygdaskúlanum í Vík.

Hann var longu, tá ið eg kom í tingið, úti við 70 ára gamal. Hann hevði í mong ár verið formaður í sóknarstýrinum fyri Haldarsvíkar kommunu.

Tí var tað náttúrligt, at hann eisini gjørdist teirra álitismaður á tingi. Í 1932 fekk Sambandsflokkurin báðar tingmenninar í Norðurstreymoy. Hin var Hans Iversen í Kvívík, sum sat heilt fram til 1966 undantikið 1936-39.

Í tinginum var Mikkel ein góður talari og dugdi væl at føra seg fram í einum orðaskifti. Hann var meira einfaldur enn beiggin, Andras. Hann var meira eitt náttúrumenniskja. Hann var altíð í føroyskum klæðum.

Mikkjal legði ikki petti í, hvat fólk hildu um hansara persón. Hann hevði sínar avgjördu hugsanir, og hann var sera einfaldur í spurninginum um sambandið millum Føroyar og Danmark. Har var snøgt sagt eingin annar móguleiki uttan samband.

Um sjálvstýrismenn søgdu nakað annað var hann skjóttur at svara aftur. Hann sá reytt, hvørja ferð Jóannes Patursson tók orðið.

Ein eyðkend viðmerking hjá honum er eina ferð hann saman við vega- og havnanevndini fór eini ørindi til Kirkjubøar at hyggja at eini verkætlan, sum stuðul var søktur til. Ein nevndarlimur sigur aftaná við Mikkel: "Tað hevði eg forsvorið, at tygum finga tygum at fara til Kirkjubø."

Hann svaraði beinanvegin: "Har mín plikt kallar meg at fara, har fari eg, um tað skal vera til...". Við hesum vildi hann siga, at pliktin kom yvir alt annað.

Eg kom at sita í ymiskum nevndum saman við Mikkel. Serliga var tað búnaðarnevndin, sum gav avbjóðingar. Men eg lærði hann at kenna sum ein loydan og dugnaligan samstarvsmann.

Mikkjal var føddur í 1862, og hann doyði í 1939. Tá var hann framvegis tingmaður. Hann var formaður í Haldórsvíkar kommunustýri 1913-39, heili 26 ár.